

Miran Rustja

Miran Rustja

Žejne violine

Pesmi

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

BIJE KAL V ZEMLJI SKRITA

Vse bolj blede postajajo naše obleke,
vse bolj zaprte so in žalostne veke.
Na ustnih smehljaj, vse bolj davna je stvar,
za lepše življenje vse manj nam je mar.

Odhajamo tja, kjer je konec poti,
sprehajamo se, kjer nas zdavnaj že ni,
si kupimo dan za milostni dar,
že jutri je življenje, kot bilo bi ne nikdar.

Takšni, kakor zale neveste prodajamo se,
a kako prav bi bilo, si nihče ne pove.

Zato srce, v tihi samoti,
utripa počasi, v neskončnost naproti.

Drug za drugim v vrsti gremo
in drug za drugim med sabo se požremo.

SMO V GOZDU VEJEVJA

Vse bolj so skrivnosti tisti javni slučaj,
ki drezajo v duše in so pravi značaj.
Kaj bolesti zaznanih, zaprtih v srce,
govorijo z glasom, ki prav malo pove.

Morda je tišina, ki koplje grobove,
morda se poslavlja in pospravlja robove.
Na njih piše, da nas bo zarasel spomin,
naj sem sosedov ali očeta jaz sin.

Vsi smo skrivnost, ki kali se v dnevu,
ko slovo se nam bliža, smo jadro neba,
ki veter ga nese na konec sveta.

Tvoj svet je in se v moji glavi vrti,
 sva skupaj, ker sam sem kot, da me ni,
 tvoj svet je postaja miline srca,
 da vzletiva na sredo globine morja.

Svilene koprene kopnijo v večer,
 tišina in brbotanje srca mi ponujata mir,
 tvoj svet je na krilih modrine neba,
 vanj stopava k sebi in skupaj midva.

Na rožni gredici zapeševa val,
 kot jadrnica greva pred skupni oltar
 in bodeva jutri že prostrano nebo,
 ko z dušo v zajemalkah si bova postlala telo.

Kakor kri, ki pretaka doline morja,
 kakor poljub, ki se daje, da sva srečna oba,
 bova zasegla se v jatah tistih gredic,
 kjer poje se pesem zasanjanih ptic.

In bova morje v tišini nebeških skrivnosti,
 ki dajejo up za vse naše radosti.

Preveč je oken, preveč je vrat,
 da vedel bi, kako in kam bi rad.
 Hodim po svetu, kupujem ljudi,
 oh, pozabim na tebe, ker preveč se mudi.

Dolga je pot, najina hiša stoji,
 kakor rože na vrtu smo bratje si vsi.
 A daleč v senci se obraz tvoj smeji,
 ker sonce vanj sije in kakor roža cveti.

Zatorej, zatorej, objemiva pot,
 to pot, ki nas ljubi in je veter povesod.

Ko v dnevu zaznamo še en dan,
bližajočemu času v objem odklonimo vesti,
da jutri bom srečo zopet čakal zaman,
in srkal si nedrja vse do kosti.

Čemu zaman?

A ni nam občutek dovolj že poznan,
da sreče si v krogu pripelješ v kraj,
kjer trpko se božamo, da prišli bi v raj,
raj, ki odhaja in le težka se vrne nazaj.

O, koliko obljub sem dal že osebi,
ki mislil sem, da poznam jo ravno dovolj,
a zopet stoji ta človek ob meni,
ko postajam si jaz, postajamo ti in je vsega dovolj.

In na koncu pristanemo v svojem naročju,
vsi tesno prijete v svoje vrvi,
morda smo slučaj ali drevo na pobočju,
ki danes cveti in jutri ga ni.

Na hribu megle že zora doni,
na drugi strani sonca zima jemlje slovo,
na obali brez konca se pesem glasi,
in stopam v lokvanj, ko pojdem po njo.

Kmalu bo luna posijala
in zvezde nam bodo položile noč v naročje.

Kakor brstenje, življenje toku sledi,
so hribi, doline, so rože in skale,
a v potoku deročem se voda kali,
za nas, ki smo up in cvetke prav male.

Tolikokrat prosimo, a vedno in vsakič ne gre,
saj življenje je pot, ki svojo zgodbo doni,
če rekli bi hvala, s tem več se pove
in ne bi zaznali,
da v najbolj deročem tudi večkrat nas ni.

Pač naša skrivnost so dolge sledi
in naša je pot, ki vijuga skozi dni.

Kje, da moje otroštvo zarastel bi spomin,
ne dam mu trenutka temne pozabe,
preveč njega sem oče in vedno bom sin,
in trdne so moje mladosti navade.

Ko danes se spremljam v mraku tišine,
glej sonce mi vzbuja naj bodem heroj,
da jutri zasijal bom v nove sinjine,
četudi življenje tipalka je in trden nam boj.

Ne, nočem pozabiti kaj včeraj sem pel,
to v meni razrašča občutja radosti,
nikakor ne stopam v življenja plevel,
saj radost naslanjam na dane bridkosti.

Kar poje v meni, podajam v krošnje sveta,
tihe so slutnje in upajoči odmev,
bom pisal v stihu, kakor najbolj se da,
in zemlji priznal, da sem le angel vesel.

Pisal sem mavrici pismo,
pisal o belih golobih,
vanjga natisnil, da nismo,
nismo jetniki v grobovih.

Pisal sem in skoraj jokal,
tu in tam molče natisnil snop,
skrival se in tiho stokal,
kot plesali bi hip hop.

Ne gre za ptice, ki zašle so v strugo,
njih pesem sliši se in glas odmeva,
gre za daljne skice v drugo,
ker prvič slavljenec sem dneva.

Pisal sem in tebe vabil,
da odeneš svoj obraz naročja,
skoraj čudež se je zgodil,
ko pljusknil sem v val svinčenega pobočja.

Še bom pisal, da me ne odkriješ,
ker vatre sem na spomeniku skrtil,
na njem so stihi, da življenje biješ,
človek si in večno bodeš grenko pil.

V naslednjem morda drugačni spevi,
a njih grenkoba se ne spremeni,
kakršni pač bodo dnevi,
življenje boj je, ki lebdi.

Spomini devajo v srca naša krila nakitov
in njih večer je truden obraz, ki zre v daljo
žametnic,
da ob njih sveče samotno brbotajo pregaženo pot.

Tu smo kakor sveža jutranjica
in sebe nosimo v zavetrje davnih klicajev,
ko nocoj prebiramo kotanje zalog.

Le še tulipanov izliv zaživlja budnico,
da bomo jutri znova stopili na oder tiste človeške
pohotnice,
ki vzglavnike podstavlja pod nedrja vseh tistih duš,
ki hrepenijo po žimnicah, po tistih otročajih,
katerih namen je vekati mladosti v namen.

In nocoj se utapljamo v mrkih svetlobah,
po katerih že hrepeni jutrišnji dan.

Iz tvojih okovov, življenje,
nabral bi šop slutenj,
kakor da bom jutri segel v pomladni nadev.

Vsak tihi spev zašepeta budnico,
tebi prijatelj,
ki upaš, da sem naplavljeni del poguma,
a z vsako dokončnostjo zremo v krizantemne grede.

Samo listje dreves kramlja o budnih očeh,
a z vsako odletelo pršico se poslavljamo
in nazdravljamo tisti del sebe,
ki pronica.

Tisti drobni čriček,
za vogali pahljačo v svet izpostavi,
da veter si družno v svojo palačo,
zajadra trdno ali tudi je majavi.

Tisti drobni čriček,
ki pihlja nam poletje,
ali soncu postavi neдрja svoja
in tišina nam je in je zavetje.

In drobni čriček poje slavo času,
prostor vabi nas v naročje veka,
ko visoka pesem poje slavo glasu
in nebesno pobočje po nas kaj rado se pretaka.

Za čričke, ki hranijo nas po sledih tihožitja slave,
druga za drugo, ena je pesem,
iz poletja stopica nasproti nam burja
in kmalu bo jesen.

Za čakanje pomladi dal bi čarobni svet,
saj za nočne vrtove sem vase in v nje prsi ujet.

Vse sredi sonca,
ki sveti na jaso svetlečih se juter,
vse sredi venca, ki sije brez konca,
za jutra, večere, za očeta in mater.

In prav v slednjem večeru
so otroci pomlad vseh letnih časov.

Tisoč zvezdic na nebu spi,
le tiha luna nam bedi,
tisoč lučk prižiga se,
ko pride jutro, lučke vse zapre.

Noč je tiha, Metka spi,
luna kima, se smeji,
tisoč zvezdic se spet prižge,
Metka spančka in nič ne je.

Zjutraj Metka se zbudi,
glej lune, lučk na nebu ni,
Metka vstane in vse poje,
skupaj s Tončkom v šolo gre.

Ko pogleda v nebo,
o, kakšna luna pa je to?

Tonček se zasmije, in ji reče.
To ni luna,
to je sonce nad goro.

Tihe rože zmorejo pomlad privekati v vrtove,
 tihe rože, ki vodijo na zadnjo pot,
 do njih, do tihih rož grebemo grobove,
 grobove nas, ki iščemo dobrot.

Spomenike rišemo na zemlji veka,
 njih zapis je rahlo čuden stih,
 slišimo, kako življenje se izteka,
 in vsak je dan, pogled in le pridih.

Iz shrambe v shrambo samostanov kraja,
 a koliba duše ne pojenja,
 še bolj se sklepa z obrazi raja,
 ko trdega se kruha lomi od znojenja.

Mi ljudje sprejemamo berače,
 ven iz mesta, ki utaplja pomorščake,
 prodamo jih le za kos pogače,
 če ne gre, zamenjamo jih za že preklicane očake.

In tako, velika mesta nam grozijo,
 da še bolj izropala bodo naše sanje,
 plantaže na polju govorijo,
 da nihče ne bo več stopil vanje.

Ah, Ti in jaz,
 ne bodeva plevela dala med tihe rože zmenjenih
 vrtov,
 sanjam bova posteljo postlala,
 da svet postal bo lepši in v ljubezni še bolj gotov.

Sinoči sem pismo v skalo napisal,
v njem črke prepletajo čudežno stvar,
sinoči sem sebi končno narisal,
kje pot me popelje pred mirni oltar.

A danes me jutro v snop nočnega sna,
preveri mi ure zlate sijanja,
sprušujem si omike, če še kdo me pozna,
na voljo so nova in trda spoznanja.

Še se bom slutil v tvojem naročju,
še bom obiral satovje megleno,
sopihal bom truden po življenja pobočju
in tipal spoznanje kot nikoli nobeno.

Dom domovine me sprejema otožno,
vstajniki vabijo me pred oltar,
sklanjam se predse kar nekam pobožno,
a sebe in vseh ne najdem nikdar.

Je domovina ta svet, ki me vabi,
je domovina, ta biser otroštva?
Domovina je zemlja, ki nikdar ne pozabi,
da zmoremo plemenito se sneti uboštva.

Če nisem hrabro edini,
ali zmorem živeti v ednini?

Ko tu in tam biti sam je tudi dobra družba,
nasekam se skrivnostiv kope device prisotne
in grem v onstran, kjer so sirote pohotne.

Ko tihota naznani,
da v nas se potepa,
ne uvidim premera,
ne zgrda, ne zlepa,
pogoltne v svoj mir nas gmajna ciprese,
živeti prestižno,
žal ni resnica,
zato leči v svoj mir,
naj bo naša pravica.

Mislil sem, da bo življenje le srečno,
a ni ga v kraju, ki bil bi res takšen,
zato naj Bog da svetlo gomilo nam večno.

Iz kraja v kraj lovimo nov planet.

So rože, sonce,
je zasanjani let,
smo v času pomena,
v kraju domačem
in smo jadrno vihravi,
smo tipajoči se svet.

Po nebu podimo se kot meteor,
za čase večera, ko je luna nam vzor,
se jutro podira,
nalijemo duše v bojni opoj,
življenje je skupina
in posamezen boj.

Si sanje nabiramo sredi belega dne,
ponoči pa luna
se zlekne, zadiha,
a ko človek zaspi,
si veliko pove.

Za planete iz svita in svetega raja,
ki bujno v rastju vihravo drhtijo,
so čas nekega jutra iz drugega kraja,
so sled in so prostor, ki kakor roža cvetijo.

Že zjutraj, ko konec je dneva,
zadremam v naslednji večer
in zjutraj, ko budnica sameva,
zada mi neskončni nemir.

Zato pesem poje, navdihne in potoži.

Ob reki, ki Vipava jo ded je naglasil,
obiram satovje, ki naslade deli,
na gričih, ko za Brje se sosed je oglasil,
kraj je doline in mojih sledi.

Povsod te ponesem vas polja in gozd,
povsod me pospremiš, se s tabo smejim,
kjerkoli pohod od sonca do grozda,
prijatelj prav s tabo si vasico delim.

Odenem te v nedrja otroštva spominov,
naj bo mili opomin na dneve množin,
v gozdu za vasjo brez uboštva skomin,
devam te v srčno kri vseh teh dolin.

Vas, ki kaplja v genih rodbin,
ki biva v meni kot jadrni napev,
vas, ki kipi na griču dolin,
utripa za nas, ki smo življenja odmev.

Vse je plamen v slovo tihožitja,
na soncu se kiti stran sence daru,
gledam vanjo kakor veter na dnu trepetanja,
življenje brbota sem in tja brez miru.

Stopicam po stezi, ki nima poti,
se klanjam cvetovom iz stanja duha,
sprušujem neznanke, če zopet si ti,
si tisti del zgodbe, ki me zlepa ne da.

Ohranjen v naročju svetlobnih korit,
zrcalim v tebe moj tihi napev,
kakor hraber vojak kanim biti srdit,
po milosti svoji, ki je ljubezni nadev.

Brez sence svetov me devaš v značaj,
dovolj sem kesal se v svoj svetli obraz,
sesipljem se v sonce, da prideš nazaj,
v tolmunu silhuet, kakor ti in sva jaz.

Za tebe, ki daješ v ednini množine,
ko pestujem naročje pomladnih namer,
za tebe, ki plemenitiš te mile doline,
midva sva krog in njega premer.

Tiha je noč,
svod jader bedi,
črpam nje moč,
če sem ali me ni.

Strma je voda,
nje vedro kipi,
poleg ognja in soda,
so lepe noči.

Še danes me bodeš
v kanglo nalil,
a jutri, če zmoreš,
me devaj v zore zaliv.

In legam v sence,
skrivaj se smejim,
se pletem v vence,
četudi ihtim.

Za svet matere, ki zna ljubiti prostore ljudi,
za piš vetra, ki drvi, ihti, se zdani,
veter, ki se okrog žalujke podi
in bdi v srcu naše noči.

Iz Sebe za Drugega

Uokviriti neuokvirljivo ... Avtor pričujoče zbirke, Miran Rustja, s svojim slogom, s svojim unikatnim načinom razmišljanja in s svojimi izvirnimi tematskimi poudarki poskuša na vsak način slediti temu cilju. Na papir življenja izlivati in izliti vse svoje misli. Njegova poezija se neustavljivo razrašča iz praktičnega duhovnega življenja v matematiko jezika, vendar pa pri tem želi čim bolj ohraniti svoje bistvo, saj se sama v sebi zaveda, da njene prave biti ni moč zaobseči v nobenih besedah človeškega jezika. Njena razumljivost zato prebiva v njeni nerazumljivosti ... S tem se že nakazuje, da bomo imeli opravka s poezijo, ki ji ni več toliko mar za to, o katerih in o kakšnih temah bo razpredala, temveč za poezijo, ki se bo osredotočila na aspekte poezije *kako*. Vendar ne v teoretičnem smislu z namenom zavedati se in definirati samo sebe niti ne v smislu zunanje oblike ali zgradbe – ampak preprosto *biti iz sebe za sebe*, prek tega pa za *Drugega*. Drugi se najde v njej sami. Beremo jo kot poezijo srca Johanna Georga Hamanna, kjer jezik ni instrument, temveč zavzema temeljno vlogo življenjskega izraza. Pesnik posnema Stvarnika, ko iz razbitin simbolnega jezika poustvarja jezik konkretnih podob in se s tem vrača v izvornost govornice – na področje jaza samega. *Oaza izložbe* navaja ravno k temu razmisleku:

„Zato poj in ploskaj,
poj v meni trubadur,
ne oziraje kako,
kar sam izberi si dur.“

Podobno tudi *V naročju svete vaze*:

„Kar poje v meni podajam v krošnje sveta,
tihe so slutnje in upajoči odmev,
bom pisal v stihu kakor najbolj se da,
in zemlji priznal, da sem le angel vesel.“

Pomembno avtorjevo sredstvo izražanja v Žejnih violinah so nazorne podobe in impresije, ki s svojo upodobitveno močjo v bralčevi zavesti budijo žive slike «dogajanja». Določajo motive in tematiko posameznih pesmi in zbirke kot celote. Narava odraža in izraža Človekovo notranje stanje. S tem avtor lahko res sledi svoji glavni ideji prepuščanja v poezijo samo. Pogost je simbol ptice, ki je (ne vselej in ne dosledno, torej skladno s svobodo in neuokvirljivostjo poezije) uporabljen kot močna prisposoba svobode in prostosti. Svoboda pri Rustji je pojmovana na izviren način – je svoboda, ki izhaja iz pesniške zmožnosti izraza. Svoboden je, kdor v poeziji srca zmore in želi čutiti bistvo človeka, ki je preseženo zaradi omejenosti jezika z jezikom. V mnogih pesmih je ta tematika pesnika-svobode uporabljena v povezavi z ljubezensko tematiko, kjer se skupno prevešata v tematiko ljubezni, ki nastopi kot temelj človeške eksistence in v kateri je presežena končnost našega časa (*V morju neba*, *Svetinje cvetočih dni* itd.). Prav tako se svoboda pesnika in ljubezen zlivata v *Plapolanju odrešenika* in tudi tokrat je svoboda mišljena v okvirih pesniške svobode, ki z besedami prihaja do ljubezni in s tem do „večnosti raja“. Ljubezenski vidiki Rustjeve poezije se na določenih mestih dotaknejo erotičnega, zopet z namenom konkretizacije jezika v podobe. Erotika je najbolj osnovno čutno. K njej se vrača jezik, če želi zaobjeti svoje bistvo in bistvo stvari same. Duhovno ima svoje mesto v telesnem in telesno ima svoje mesto v duhovnem. Večnost, presežnost in minljivost se prav tako pogosto pojavljajo v pesmih Žejnih violin, največkrat kot eksistencialistična vprašanja in končni cilj Človekovega razmišljanja in ustvarjanja. Pesnik želi biti izpolnjen v svojem izrazu doživetega, saj se s tem prek Ljubezni neskončno približuje nemogoči razrešitvi takšnih vprašanj. Poezija postane temelj pesnikove eksistence. V njej gradi samega sebe za Drugega!

Končno: kaj je *avtorju* poezija? Odgovor: kar je poezija *bralcu*! Z uporabo nasprotij, oksimoronov, paradoksov in nasploh z otepanjem proč od logičnega je bralec namreč po svobodni izbiri in po svobodnem ključu „prisiljen“ v dopolnjevanje avtorjevih motivov in tematik. Nasprotje v avtorjevi poeziji nosi največjo vlogo in je njegov temeljni pesniški postopek. Z njim v jazu spaja tisto, kar je človeški jezik označil za nesplojivo. Jezik v smislu komunikacije je

90 s tem presežen – napreduje v smisel jezika kot izraznega sredstva življenja samega.

S svojo pesniško „naivnostjo“ se avtor zopet vrne k bralcu samemu. Ne opravičuje svojega ustvarjanja na način konvencionalne lirike. Umetnik skozi poezijo Drugemu na ogled postavlja svoje temeljne gone po izražanju.

„Je pesem, ki srca poje na glas,
beseda sloveča prinaša radosti,
je želja, da srka strasti, ki so v nas,
oh, kako je živeti od rane bridkosti.“
(*Vrt našega planeta*)

Potreba pesnika žene v ustvarjanje, ne pa spremenljiva določila tega, kaj poezija je, kaj naj bi bila ali kar je bila! Poezija raste iz potenciranega doživetja sveta, ki želi samo sebe osvoboditi spon človeške logike ... In zato uporablja ravno njeno največje orožje – jezik! S tem to doživetje še vedno ostane del sveta, v katerem je nastalo, samo sebe ponuja Drugemu ter ga napaja (saj ga vidi kot žejno violino, ki ji je inherentno, da poje, v tem petju pa ni izpolnjena, če ne sprejme poezije srca), in spaja različne čase v neminljivo in večno sedanost poetičnega trenutka „zdaj“.

Stanči Škarja

Čeprav bi sam naslov pesniške zbirke lahko apliciral na Verlainovo Jesensko pesem, temu ni tako. Dane pesmi nas sicer zazibljejo v melanholijo, refleksijo, a vseeno sta upanje in boj za posameznika oziroma sam lirski subjekt še kako pomembna. Pričujoča pesniška zbirka Mirana Rustje v sebi nosi večplastno problematiko, ki pa se zaokroži v eni sami kompleksnosti – biti in ostati človek v pozitivnem smislu.

Pesmi se dotikajo eksistencialne problematike, razmerja med ljudmi, ki so si lahko globoko blizu ali zelo daleč. Govorijo o ljubezni, ki prehaja v sramežljivo erotiko ter v času cenenege dojemanja le-te, ko se pomen resnične ljubezni izgublja, dajejo dodatno težo, da je govor o dvojini še zmeraj lahko dosežen na višji ravni. In pripovedujejo o samemu gibanju, ugonabljanju, iskanju, spraševanju po smislu obstoja posameznika oz. lirskega subjekta. Nagibajo se k vprašanju narave in človeka oziroma njunem sobivanju – kakšno je v današnjem času, za kako globoko prepletenost med njima seveda gre.

Človek oziroma bolje rečeno posameznik je v pesmih kot simbol veličine in povečevanja – človeštvo ni razvrednoteno, četudi je kdaj primerjano s čredo in s tem ironično poimenovano kot (ne)preveč misleče bitje. Življenje predstavlja v pesmih večer boj, a posameznik lahko gre preko vsega in preživi. Je torej borec, ki brsti, tudi pada, spoznava in se tako vzpenja skozi življenje. Vendar ljudje niso le sami – so tudi skupnost, ker je to ravno bistvo. In ljudje naj bi bili torej ljubezen – ljudje dajejo in so torej šele takrat lahko ljubezen. Ljubezen nastopa tudi v predmetnosti – je otipljiva, vidna in tista, ki daje upanje (npr. Vedno midva s soncem).

Lirski subjekt prehaja skozi življenje vse do smrti oz. spraševanja o koncu. Gre za stopnjevanje, kjer je v rabi metafora za življenje celoten dan. Zanimiv je odnos lirskega subjekta, ki se znajde na točki spoznavanja – prešel je mladostniška leta, postal je oče in mož, naj bi bil odrasel in odgovoren človek, ki pa sluti in se zaveda, da lepote življenja ni – spominja se svojih staršev, ju občuduje in se zaveda, da je sedaj na isti poti kot sta bila nekoč onadva. Skrušen zre v svet in

si prizna svojo šibkost. Ob njem je ostala žena, ljubljena oseba, ki mu je draga in ga tolaži in gre z njim skozi ta boj. V njem se poraja razočaranje nad svetom, ker sinu in hčeri v življenju ne gre lepo. Oddaljena razmerja to še bolj izostrijo, pogled z distance človeka še bolj popredmeti in mu da vedeti kakšna je realnost. Gre za intimizem, kjer se avtor zaveda odtekanja časa in s tem spreminjanja samega sebe in dojemanja sveta.

Še posebej globok odnos ima do matere, saj s pesmimi, kjer jo nagovarja, doseže hvalnico roditeljici. Nasploh je pesnik izjemno naklonjen ženskemu spolu – v pesmih mu daje veliko vrednost in dragocenost.

Pomemben je odnos do ljubezni – ki je nekaj nadrealnega in globoko čustvenega – ne gre za vzneseno ali direktno rabo besed, temveč čutno liriko, ki se nagiba k ljubljenu, a jo ne postavi v seksualni objekt, temveč subjekt sobivanja in s tem osmišljanja sveta.

Pomemben je odnos oziroma sožitje narave in človeštva – človek je globoko prepleten z obstojem in ravno njegovo bivanje mu daje celoten ekosistem. Lirski subjekt je torej v simbiozi s pticami, semeni, kajti živo bitje je odvisno ravno od tega.

V pesmih se znajdemo na polju razmišljanja, ki pa nas kdaj lokalizirajo na slovensko primorje, saj pesnik daje vedeti, da prihaja z Vipavskega konca. To doseže z rabo lastnih imena krajev.

Pesmi so rimane in ritmične, kar seveda ne preseneti, saj je avtor po izobrazbi profesor glasbe. Zanimiva je posebna raba pomanjševalnic in tu in tam razigrana otroška poezija, ki kliče k temu, da tudi resen svet potrebuje lahkotnost, ljubkost in prisrčnost.

Čeprav se pesmi dotikajo zlohotnosti časa, so še vedno izostrene v smer, da je vredno živeti. Tako ali drugače na nas preži konec, a lahko živimo tukaj in zdaj in dajemo vrednost nam samim in drug drugemu.

Tonja Jelen

VSEBINA

Čakam, da sonce vzide

Bije kal v zemlji skrita	6
Smo v gozdu vejevja	7
Graf sledi na odtenkih ognja	8
Kali je graf zapisane besede	9
Ne da se oditi	10
Solzne veke	11
Si vzglavnik moje duše	12
Pomlad v vrtu	13
Dala si me svetu	14
Obok kraja	15
Kakor bode, ta čas je sonce	16
Delim te s sabo v eno	17
Svetla noč moje strmine	18
Odprte veke	19
Minljiva večnost	20
Oder pomladi	21
Pusti mi, da luči plapolajo	22
Vsak trenutek naj bo rojstvo	23
Na kraju zaklada	24
V biti kroga	25
Ogrlica srca	26

Kar poje v meni, podajam v krošnje sveta

V naročju svete vaze	28
Ena jutranjica	29
Mimo je že bližnji čas	30

Slavljeno stanje naših oblakov	31
Upanje	32
Obleka naših obrazov	33
Odločitev	34
Čistokrvna sedanost	35
Vrt našega planeta	36
Svetinje cvetočih dni	37
Zapisala si me	38
Tišji smo.	39
Po koliko je solza	40
Ponovni izhod	41
Dremlje	42

Ninikótika

Ninikotika je pika	44
Vprašaj na klic	45
V dnevu raste nov dan.	46
Bolhočički	48
Jutro	49
Čiv je vedno živ	50
Sonce ni luna	51

Sanjam bova posteljo postlala

Zvoki sočne reke.	53
Besneče nežnosti	54
Dušni trakt	56
Večer polne zarje	57
Bodi svetel v objemu.	58
Dan svežnja rož	59
Ustnice svetlosti	60
Odtenek dalje	61
Na skeletih preletov	62

Nameni in utelešenja	64
Beseda glasu	66
Obraz na ustih.	67
Vrtne sijalke	68

Še se bom slutil v tvojem naročju

Snop rož v naročju.	70
Bogatih sirote	71
Tu sem in tam	72
Zibelka kraju	73
Se v naročju	74

Je življenje in resnica

Materina sonca	77
Oaza izložbe.	78
Vedno midva s soncem	79
Šopek namena	80
Galaksija sence	81
V morju neba	82
Izročilo stanju	83
Onkraj tega kraja	84
Plapolanje odrešenika	85
Materine obhodnice	86
Zato sem tu	87

Spremni besedi

Iz sebe za drugega.	88
Miran rustja in njegove žejne violine	91